

в організаційній структурі, цей відділ взаємопов'язані з усіма іншими департаментами.

Визначено ряд вимог, об'єктивних та універсальних, що пред'являються до структур сучасного організаційного управління, обумовлених факторами і умовами загальноекономічного та організаційного характеру, дотримання яких дозволяє організаціям ефективно функціонувати:

- дотримання цілей і завдань організації, отже, узгодження продукту і його потреб;

- оптимальний розподіл праці між державою і працівниками в індивідуальному порядку, забезпечення спеціалізації, характеру творчої роботи та завантаженості нормальною роботою;

- відносини з кожним працівником, наділеним повноваженнями і відповідальністю, і органом управління зі створенням системи зв'язків, вертикальних і горизонтальних зв'язків між ними;

- відповідність між функціями і обов'язками, з одного боку, і повноваженнями і відповідальністю з іншого (порушення цієї вимоги призводить до дисфункції системи управління в цілому);

- адекватність екологічного, соціального та культурного розвитку організації;

- Надійність, тобто структура приладу, управління повинна забезпечити точність передачі інформації, запобігти спотворення команд управління, забезпечує повідомлення безперервної системи управління;

- адаптивність і гнучкість відповідно до зміненими умовами зовнішнього середовища (розширення зони обслуговування курорту, вивчення зміни у смаках і потребах клієнтів і т. д.);

- допомога, тобто досягнення впливу планованої функції структури з мінімальними витратами.

Список використаних джерел:

1. Управління персоналом: Навч. посіб. /Виноградський М. Д., Беляєва М. Д., Виноградська А. М., Шконова О. М. - К.: ЦНЛ, 2006. - 504 с.

РЕАЛІЇ ОБ'ЄДНАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Хомайко К. О., аспірант спеціальності 281 “Публічне управління та адміністрування”

Бельська Т. В., д-р наук з держ. упр., доц. каф. менеджменту і публічного адміністрування

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Виходячи з закону який був прийнятий в 2015 році щодо об'єднання територіальних громад Верховною Радою України, який є частиною державної

політики щодо децентралізації влади. Цей закон був призваний поліпшити якість управління на місцях та надати можливість місцевим територіальним громадам більш раціонально розпоряджатися існуючими коштами та ресурсами.

З тогу часу існувало багато думок щодо становлення та розвитку цієї реформи, а саме:

По-перше, що ця реформа може провести та закріпити центральну владу, а питання які викликають фінансування державою деяких не прибуткових фірм які знаходяться на балансі сільської ради.

По-друге, мешканці об'єднуючих територій можуть оказувати протидію бо в нашій країні мешканці не дуже хочуть якихсь глобальних зміню.

Але з тогу часу, вже пройшло понад 2 роки і процес об'єднання територіальних громад вже втілюється в реалії.

На сьогоднішній день об'єдналися або відбулися перші вибори загалом складає 669 громад. Кількість утворених громад складає: міських – 90, селищ – 200, сільських – 379 [1]. До 2020 року планується завершити об'єднання усіх ОТГ.

Дослідження проведене методом телефонного опитування. Участь у ньому взяли 254 голови сільських, селищних та міських об'єднаних громад з усіх регіонів країни. Нагадаємо, що на сьогоднішній день в Україні діє 413 об'єднаних територіальних громад.

Цікавою є відмінність у сприйнятті реформи серед голів громад залежно від року об'єднання ОТГ. Так, майже всі голови громад, які утворилися 2015 року, оцінюють результати об'єднання як «позитивні» і «швидше позитивні» (сумарно – 98%). У громадах, що утворилися 2016 року, відсоток позитивних відповідей спадає до 89 пунктів. А в громадах, які утворилися поточного року, позитивну оцінку сумарно виказують лише 56% опитаних.

Досягнуті позитивні результати в реалізації реформи децентралізації значною мірою обумовлені особливою увагою до неї з боку найвищих посадових осіб та органів влади в державі.

Проаналізовано динаміку формування об'єднаних територіальних громад, розвиток законодавчо-нормативного та інституційного забезпечення реалізації реформи територіальної організації влади на засадах децентралізації. Встановлено, що впродовж 2016 - першої половини 2017 рр. прийнято низку законодавчих та нормативних актів, що врегулювали проблемні питання процесу формування та розвитку спроможних територіальних громад. Ці кроки надали суттєвої динаміки практичній складовій реформи – формуванню об'єднаних територіальних громад. Водночас існує низка проблемних питань, які потребують вирішення для успішного продовження реформи. Визначено основні напрями та заходи щодо удосконалення законодавчого забезпечення процесу формування спроможних територіальних громад, посилення надання їм експертно- методичної та ресурсної підтримки.

Водночас, існує низка невирішених проблем, як стратегічного, так і оперативного характеру, що формують ризики для успішної подальшої реалізації реформи. Зокрема, відзначимо наступні проблемні питання:

– не завершено розробку перспективних планів формування територій громад регіонів, до них «постфактум» постійно вносяться зміни щодо тих ОТГ, які пройшли процедуру об'єднання, хочуть провести перші *місцеві вибори та отримати додаткові фінансові ресурси і управлінські повноваження*.

– потребує опрацювання питання стабільного забезпечення державної фінансової підтримки добровільного об'єднання територіальних громад.

– процес створення об'єднаних територіальних громад переважно не має підтримки, а подекуди стикається зі спротивом з боку районних адміністрацій, місцевих рад та місцевих еліт.

– не врегульоване питання оптимального розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади загалом та, зокрема, розподілу функцій та повноважень між місцевими радами ОТГ та районними адміністраціями й районними радами районів, на території яких створені ОТГ.

– відсутнє належне кадрове забезпечення органів місцевого самоврядування об'єднаних територіальних громад, спостерігається недостатність кваліфікації службовців місцевого самоврядування для виконання нових функцій.

Подальша успішна реалізація реформи територіальної організації влади та місцевого самоврядування на засадах децентралізації вимагає продовження роботи щодо удосконалення законодавчо-нормативного забезпечення реформи.

Для вирішення проблемних питань та забезпечення успішної реалізації процесу подальшого формування об'єднаних територіальних громад необхідно:

– доопрацювати і внести зміни до перспективних планів формування територій громад для кожного регіону на основі положень Методики формування спроможних територіальних громад;

– законодавчо врегулювати питання виконання районними радами визначених законом повноважень в районах, територія яких провністю або частково охоплена створеними об'єднаними територіальними громадами;

– унормувати питання оптимізації структури та чисельності працівників районних державних адміністрацій в районах, територія яких провністю або частково охоплена створеними об'єднаними територіальними громадами;

– опрацювати питання удосконалення механізму державної фінансової підтримки добровільного об'єднання територіальних громад та забезпечення стабільних джерел такої підтримки [2].

Для посилення і розвитку об'єднаних територіальних громад необхідно:

– обласним державним адміністраціям активізувати роботу із надання методичної та консультативної допомоги органам місцевого самоврядування з питань добровільного об'єднання територіальних громад;

– налагодити ефективну роботу регіональних Центрів сприяння розвитку місцевого самоврядування в організаційній підтримці процесу добровільного об'єднання територіальних громад та їхнього подальшого розвитку;

– обласним державним адміністраціям забезпечити координацію роботи з надання організаційно-методичної допомоги об'єднаним територіальним

громадам в підготовці проектних пропозицій для отримання коштів на реалізацію інфраструктурних проектів за рахунок державних субвенцій;

– надати допомогу об'єднаним територіальним громадам з підготовки стратегічних та програмних документів щодо соціально-економічного розвитку громад, в т.ч. із залученням коштів міжнародної фінансової та технічної допомоги.

Список використаних джерел:

1. Децентралізація на власному досвіді: в яких регіонах найбільш позитивно оцінюють реформу. [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://reforms.in.ua/novyna/decentralizaciya-na-vlasnomu-dosvidi-v-yakyh-regionah-naybilsh-pozytyvno-ocinyuyut-reformu>.

2. Надання державної допомоги суб'єктам господарюванням практичний порадник для органів місцевого самоврядування 2017 року. [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://www.slg-coe.org.ua/wp-content/uploads/2016/12/Analitichnyi>

МОДЕЛЬ «ВИКЛИКІВ» ТА «ВІДПОВІДЕЙ» УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ МАЛИХ МІСТ УКРАЇНИ

Цехмистро Н. В., магістрант кафедри менеджменту і адміністрування
Радіонова Л. О., канд. філос. наук, доц. каф. філософії і політології

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Сучасний період розвитку українського суспільства обумовлений, по-перше, труднощами соціально-економічного характеру, а також запровадження реформи з децентралізації влади, яка полягає в утвердженні демократичного управління; по-друге, новими глобальними викликами, пов'язаними з посиленням геополітичної конкуренції за сфери впливу в сучасному світі. Соціально-економічна криза, яку переживає сьогодні Україна, зумовила потребу у формуванні такої системи управління, яка б найбільшою мірою відповідала сучасним завданням розвитку країни. Дана постановка питання обумовлена не тільки орієнтованістю сучасної держави на споживача послуг, новим баченням ролі місцевого самоврядування в ній, а й тими новими глобальними викликами, які сформувалися з розвитком інформаційного суспільства та визначають новий формат взаємодії між владою і суспільством.

Аналіз теоретико-методологічних підходів до проблем малих міст в Україні показав, що міста відносяться до складних самоорганізуючих систем, що входять в системи більш глобального рівня – регіону, держави. Більш того, в сучасних умовах стратегії розвитку малих міст повинні враховувати тенденції світового розвитку, які характеризуються постіндустріальною моделлю суспільного розвитку. Дані обставини не можуть не впливати на моделі управління розвитком малих міст, що включають в себе адекватні сучасним